

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRA IÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Ja està dit tot

Ja està dit tot, i cal decidir-se a actuar.
Amb aquesta fórmula breu podria definir-se o reunir-se el pensament i el sentiment públics d'aquesta hora transcendental que estem vivint.
Ja està dit tot. Ja ho sabem tot el que puguin dir-nos articulistes de periòdic i oradors de míting.
Lliçons, excitacions, conferències, tot és ja inútil.
Tot això no són més que formes de perdre el temps.
El poble vol quelcom més. El poble sap on ha d'anar i està disposat a marxar a la primera senyal, a la primera ordre de mobilització que se-li doni.
¿Què fem, doncs, parats?
¿Què fan els partits, les organitzacions, els grups d'avantguarda, els revolucionaris de tota la vida?
¿O és que ací el republicanisme i l'esquerrisme no són més que un "bluff"?
Pensem que l'ocasió la pinten calba per lo difícil que és agafar-la pels cabells. Ocasions bones, bones fortunes com la que ara la sort ens ofereix no se'n presenten cada dia.
I l'ocasió s'ha d'aprofitar quan és hora, perquè més tard potser no hi serem a temps.
A veure si els liberals es donen per avisats i no fan el sord una vegada més. A veure si no en fan cas d'aquest toc de clarí.
Mai no havíem tingut la república i la llibertat de Catalunya a les mans com avui.
¿I no les prendrem? ¿No prendrem el que és nostre?
Ben babaus fórem.

On és el comandant Franco? A Barcelona? A Madrid? A València? A França? A Itàlia? No ho sabem pas. I si ho sabéssim, tampoc no ho diríem! L'aventura de Franco és com una cosa nostra. Es com l'aventura de tots els esperits liberals que en una hora saben jugar-se la vida sense donar-li cap mena d'importància.

Rira bien qui rira le dernier.

En Franco ha volat!

Es natural que un home que té ales, voli.
Això no li tenia que haver produït cap mena d'efecte al Govern. Els ocells, si poden, s'escapen de la gàbia. Es que un aviador, en la nostra vida material, no és un ocell?
El comandant Franco ha fugit de la presó. Ha volat.
Ho feia cada dia a Getafe, i no estranyava a ningú.
Passava l'avió per damunt de Madrid, i la gent se'l mirava tranquilament:
—Es en Franco, que vola!
Ara, en fer un salt de la reixa al carrer i fugir, la gent ha dit:
—Es En Franco, que ha volat!
El que és curiós és que ara el temps passat del verb volar no vol dir que ha deixat de volar, sinó que comença a volar. Es a dir, que *volat*, ara, no és passat, sinó futur. El vol d'En Franco comença ara amb més gràcia, amb més gloriosa i simpàtica ventura que abans.

—Voleu dir que aquest Franco no en fa un gra massa?...
—Home, jo trobo que fa massa coses...
—Sembla propaganda...
—Dispensin—els hem de dir nosaltres—, En Franco fa el que ha de fer tot conspirador que s'apreciï: conspirar. I la conspiració no són pas mítings, conferències, paraules greus dites des de la Cambra de Comerç de Santa Llúcia o des de l'Ateneu Democràtic Republicà Socialista Liberal Obrer Federal Tradicional, etc., etc... Les conspiracions es fan fent això que ha fet En Franco, com abans ho feren el general Prim i don Eugeni de Aviraneta. O és que quan En Prim feia i desfeia conspiracions, quan anava d'una banda a l'altra fins a triomfar en el 68—aquesta revolució que s'ha posat de moda—, no feia el que ha fet En Franco, ara? La conspiració és això: facècia, engany, enginy, gràcia, posar en ridícul l'enemic fins arribar a derribar-lo. Avui dia, el comandant Franco és l'únic conspirador que ha heretat dels conspiradors espanyols del segle XIX la veritable fesomia i esperit. Franco és, avui, el representant d'una joventut esportiva, ciutadana, alegre, que no pren les coses tràgicament, sinó que avença amb un somriure als llavis i una esplèndida joia combativa.

L'ocell fora de la gàbia

—Es clar que ha volat: Com que era aviador.

Fets socials i polítics

COMENTARIS A COSES I HOMES

Nosaltres ens podem mirar com a espectadors el problema social i llurs homes. Per ara, val a dir-ho, excepció feta d'Angel Pestaña i de Joan Peiró, que tenen una visió panoràmica dels fets polítics i socials, cal dir que els comunistes tenen homes d'excel·lent preparació política i accional: Andreu Nin i Joaquim Maurín poden, en un moment donat, potser d'ací un any, d'ací dos, ésser els creadors del partit comunista i donar a la força que els volti una eficàcia activa que ara els manca a les forces exclusivament socials. Cada cop que s'acaba la repressió, de vegades dura dos anys, altres, sis i escaig, els Sindicats, en reprendre llur vida activa, el primer que fan és tornar a la lluita per aconseguir el reconeixement de llur personalitat. Quantes vegades no hem presenciats per assolir el reconeixement del Sindicat. Sigui en els anys de la guerra, sigui en els terribles de la post-guerra, els treballadors han plantejat un conflicte per assolir aquest reconeixement. Ja està aconseguit el reconeixement; la vaga passa, i quan la política reaccionària del Govern ho necessita, es torna a destrossar la potència obrera, "el único poder organizado"—com va qualificar la José Ortega i Gasset des de les planes d'"El Sol"—, i quan s'obren de nou esclatxes a la llibertat, tenim altra volta el conflicte del reconeixement dels Sindicats. Tela de Penélope, inacabable, eterna...

Andreu Nin i Joaquim Maurín, els dos líders comunistes, que, encara que expulsats de l'ortodòxia moscovita, són evidentment dos temperaments comunistes dels que en podríem dir leninistes integrals, si la doctrina marxista no prohibís les terminologies personalistes, no actuen en la vida política d'aquest país només que damunt de les planes dels llibres. Tant "Les dictadures dels nostres dies" (Andreu Nin) com "Los hombres de la Dictadura" (Joaquim Maurín) són dos llibres polítics extraordinaris en aquest país on la literatura política està al començ, car encara són "dilettanti" els que escriuen per al públic polític i social. Nin i Maurín han fet llurs llibres basats en una tècnica magnífica del que deu ésser un llibre polític: claredat, passió, categoria, demostracions i justificacions.

El llibre de Nin era una refutació indirecta del d'En Cambó. Diem indirecta, perquè Nin no es conformava a controvertir les teories exposades per l'illustre financer de la Via Laietana, sinó que exposava en

un pla més elevat el seu punt d'aguait polític. El llibre de Joaquim Maurín és més de passió, més d'actualitat, més de combat i polèmica. Clar que nosaltres no creiem encara en la veritat inconcusa dels fets que tots dos comunistes polítics plantejaven, i la nostra llibertat individual ens permet no estalviar l'elogi als qui, encara que no són del nostre partit ni de la nostra ideologia, realitzen una obra excel·lent i intelligent. "Los hombres de la dictadura" ataquen violentament certs homes a qui Maurín considera, si no com autors directes, almenys com responsables del fet de la Dictadura. La dialèctica de Maurín és la d'un home que posseeix un sistema. No és un aficionat com tants i tants d'altres, sinó un home que ha nascut per a ésser un polític i un director de masses. En la lluita que s'establirà a Catalunya entre els directius de les masses obreres per a donar-los aquella silueta revolucionària que tindran els anarco-sindicalistes i els comunistes, tindran que despesar molta tinta i moltes paraules per arribar a convèncer les masses. I no us càpiga cap dubte que, a la fi, qui se'n durà els vots dels més serà la Intel·ligència.

* * *

Joaquim Maurín, en "Los hombres de la Dictadura", dóna una interpretació materialista de la història d'Espanya. Molta gent ha restat bocabadada davant de les paradoxes i les teories de Maurín, i han sentit com si se'ls hagués obert un nou món davant d'ells. Ignoraven molts que sota d'aquests ideals que es defensaven hi hagués interessos industrials i agrícoles a defensar. Sembla mentida que encara la gent no sap que la geografia té una vinculació extraordinària en la política, i que el clima influeix evidentment molts moviments. Un partit polític a Rússia no és el mateix que un partit polític a l'Argentina. Per això Lenin ja va advertir que en cada país la revolució social prendria les característiques significatives de llur clima i ambient.

Nosaltres hem llegit amb interès el llibre de Maurín. Està escrit per un home intelligent, dogmàtic, dotat per al comentari polític.

Es curiós de comprovar que mentre arreu del món el comunisme és una reacció contra els aparells excessivament intel·lectuals i burocràtics dels partits socialistes, a Catalunya el comunisme sigui un fet d'Ateneu, car no es pot pas oblidar la procedència cultural de Nin i Maurín.

CARLES CANUDA

Apoliticisme

Per molt apolític que hom sigui teòricament, en la pràctica per força haureu de fer concessions i sotmetre-us a la imperiositat dels fets, a les exigències de la realitat.

Un filòsof, un intel·lectual, tancat en la seva torre de vori, pot ésser un apolític absolut.

Un lluitador, d'apolític mai no ho podria ésser més que relatiu, molt relatiu.

Val a dir que apolític de la política dels altres, més o menys, ho som tots. No hi ha, però, qui no tingui el seu ideal polític.

Els liberals són enemics de la política absolutista; els republicans, de la monarquia; els obrers, de la burgesa.

Cada bàndol, però, d'aquests té normes per a substituir les que condemna inexorablement.

Els obrers i tot? —preguntareu incrèduls.

Sí, senyors. També els treballadors, també els obrers.

El sindicalisme, que és qui va portar les gallines de l'apoliticisme, d'apolític no en té més que el nom.

El mateix anarquisme, més pur que el seu company de penes i fatigues, ha de claudicar sovint i deixar de banda els principis, és clar que contra la seva voluntat.

Estem en guerra, i la tàctica de la guerra la dicten les necessitats defensives i la mala fe de l'enemic.

Així no té res de particular que el sin-

dicalisme hagi de combatre l'Estat i el capital amb les mateixes armes dels seus adversaris.

El sindicalisme, avui per avui, no és apolític més que de la política parlamentària burgesa, i gràcies.

Perquè el sindicalisme admet la representació amb totes les seves conseqüències, i no poques de les institucions que combat aferissadament.

¿Les Conferències, els Congressos i les assemblees són res més que parlamentarisme proletari?

¿I un comitè no és un govern? ¿Un delegat no és un diplomàtic? ¿Les quotes no són tributs, i els carnets documents de registre, i les votacions formes de sufragi?

La guerra de classes és una guerra com les altres, amb la mateixa moral immoral, jesuítica i nacionalista, de què el fi justifica els medis, i de què la qüestió és guanyar, i la resta són trons.

L'apoliticisme, en resum, no és més que una paraula vana i una cosa que no té sentit.

La política és consubstancial amb la sociabilitat. De la política del treball i de la cultura cal ésser-ne sempre partidari. A totes les altres no hi fa res que ens hi girem d'esquena.

ANGEL SAMBLANCAT

LA CAMPANA DE GRACIA protesta enèrgicament contra la salvatjada comesa a Madrid durant l'enterrament de les víctimes de l'esfondrament de la casa del carrer d'Alonso Cano.

Què passava a Madrid?

UN TELEGRAMA

Madrid, 19, a les 2,30 de la matinada. — Tots els llocs estratègics de la ciutat estan guardats per la força pública. A la plaça d'Orient s'ha concentrat mig esquadró de la guàrdia civil. Al centre de la plaça hi ha un esquadró d'infanteria.

INTENCIONS

L'ANTICLERICALISME NO HA D'ESSER UNA MODA

De fa un quant temps, a Espanya els elements clericals es mouen d'una manera massa alarmant. Hi ha reunions i més reunions de l'alta clerecia; els periòdics catòlics tornen a cridar; el cardenal primat llença unes pastorals gairebé apocalíptiques; el bisbe de Vitòria, parlant de literatura i atacant el donador d'una biblioteca a Deva, diu quatre fadeses.

A què respon tota aquesta revifalla? Tota aquesta revifalla respon a l'actitud confiada que, d'un quant temps a aquesta part, han tingut les esquerres envers el clericalisme. Ja no era moda ésser anticlerical i els oblidàrem. I ells s'han aprofitat d'aquest oblit per a ocupar novament el lloc que havien perdut.

Convé, novament, reprendre la batalla. Convé novament atacar el capellà. Enlloc del món, avui, el clericalisme és un problema. Però a Espanya—país d'illuminats, de mistics, de sants guerrers que baixen del cel a matar alarbs—encara ho és.

Atacar el capellà, no és atacar Déu, car molts capellans saben bé prou que no poden declarar-se dignament representants de Déu. Avui l'ombra negra de la sotana tapa la blanca resplendor de Déu. Avui hom és més amic de Roma que de Jesús. Avui el catolicíssim, el cristianíssim Leon Bloy llençaria els seus dicteris més terribles contra molts capellans, el comerç dels quals és més humà que diví.

A nosaltres ens semblen dignes de tot respecte, dignes de tota consideració, els sacerdots que exerceixen el seu ministeri amb intel·ligència, amb bondat, amb comprensió, amb amor. Però no ens ho semblen els que a l'ombra de Déu s'enriqueixen; els que són amics del ric pel sol fet d'ésser ric; els que no fan caritat als pobres ni tenen una paraula de pietat envers els que sofreixen; els que intriguen i actuen en una política de baixos apètit; els que estan sempre contra el poble i al costat dels que manen.

El sacerdot típus cardenal Benlloch o canonge Montagut—a Espanya abunda massa aquest tipus de sacerdot—no és de la nostra simpatia. Ho és, en canvi—de la nostra simpatia i la nostra admiració—el sacerdot que viu consagrat a Déu; el que sap escampar el bé al seu entorn; el que sap perdonar i sap guiar.

Tots aquests sacerdots amics del luxe i de la noblesa; tots aquests convents que es dediquen a l'educació—riquíssims quan el mestre d'escola mor de fam—, tots aquests altres que es dediquen a fabricar licors, xocolates, samarretes, sense pagar contribució en un país en què el petit comerç és agobiat per contribucions i arbitris enormes, no poden tenir la nostra devoció.

Aquests baixos apètit creiem nosaltres que desvien de Déu la clerecia i la fan abominablement mesquina. Als pobles, el rector—parlem sempre d'una majoria de casos, encara que suposem que deuen haver-hi excepcions—és enemic del llibre i de la cultura. Per a la majoria de rectors rurals, el llibre i la cultura són armes de Satanàs. Aquest pobre bisbe de Vitòria, opinant sobre literatura, ens ha demostrat que no tan sols els rectors rurals tenen aquest criteri. Tots aquests rectors rurals, tots aquests sacerdots enemics de la intel·ligència, haurien de llegir les obres del bisbe Dupanloup, que és un bisbe que els podria donar lliçons de liberalisme. Els recomanem "De l'educación" (Paris, 1850-1862), de la qual extracta-

"L'enfant", "Conseils aux jeunes gens sur l'étude de la philosophie", "Le mariage", "De la pacification religieuse", "Femmes savantes et femmes studieuses", etc., etc. L'obra de monsenyor Dupanloup, amic dels pobres i dels savis, és obra d'intel·ligència, de comprensió i de tolerància.

Convé tornar a ésser anticlerical; convé tornar a ésser enemic d'aquests capellans incomprensius, intolerants, inintel·ligents. Convé donar un to aspre i dur a les fulles de combat, ressuscitar el to d'"El Motín", de "L'Asimo". Per molt que ho siguem, a Espanya mai no serem prou anticlericals.

Tot això m'ho ha suggerit—a més de l'actual revifalla clerical—la lectura d'un magnífic article de Guillermo Dellhora a "El Nacional", de Mèxic, sobre ensenyança religiosa. Guillermo Dellhora és l'autor d'un dels llibres més interessants i formidables que s'han escrit contra l'Església romana—que no cristiana—: "La Iglesia Católica ante la crítica en el pensamiento y en el arte".

I m'ho ha suggerit la lectura de "Les caves del Vaticà", d'André Gide—traduït esplendidament per Miquel Llor—, que és un atac agut i magnífic.

El llibre de Dellhora s'ha publicat a Mèxic. El de Gide, a Catalunya. Són dues coses ben diferents. Però l'obrer, l'home liberal, l'home d'esquerra, els hauria de llegir tots dos.

Lluís CAPDEVILA

A Alacant també és llueixen

De "La Nau":

"A una manifestació que es dirigia a la fàbrica de tabacs li fou tallat el pas pels guàrdies de seguretat i forces de la guàrdia civil al carrer de Calderón de la Barca.

Els grups es defensaren amb pedres, resultant ferit de consideració al cap d'un cop de pedra Joan Sanzano, director de "El Día".

Poc després, a l'Avinguda de Zorrilo, els guàrdies de seguretat, que es trobaven amagats a la Central Telefònica, sortiren al pas dels manifestants, donant cops de sabre i produint nombrosos ferits.

El caporal núm. 5 disparà diverses vegades la seva pistola, produint un gran pànic i indignació en la multitud, amb la qual cosa augmentà la protesta.

A la Casa de Socors foren curats: Lluïa Hernández, que presentava erosió als braços; Eduard Planelles, redactor-taquígraf de "El Luchador", que presentava una ferida de bala al cap; Lluïsa Guíjarro, serventa, de 13 anys, que anava a fer un encàrrec i la tocà una bala a l'espatlla.

La indignació contra el caporal de seguretat era gran.

Els metges de la Casa de Socors presentaren el desenrotllament dels successos, puix això ocorregué davant del dit centre, i protestaren de l'actitud d'aquella autoritat.

El taquígraf senyor Planelles fou tirotejat quan protegia una vella que tractava de creuar el carrer.

El sergent de caçadors núm. 5, Francesc González, va manar al caporal de seguretat, impedint que continués disparant".

Ja ens agradaria saber què li faran a aquest caporal.

